

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

in deze tijd is er in onze kerkprovincie veel te doen over de tekst uit ons Evangelie.

Een Canadese priester, James Mallon, heeft inmiddels 2 boeken geschreven over vernieuwing in de parochie.

Hij neemt deze tekst uit Mattheus als uitgangspunt en stelt dat wij als parochies weer missionair moeten worden.

Jezus daagt ons, zijn leerlingen, uit om leerlingen te gaan maken in ons leven.

Vele parochies en zelfs bisdommen worden missionair, wat dat dan ook moge inhouden.

Want de term missionair is inmiddels zo'n modewoord geworden in onze kerk dat het niet altijd meer duidelijk is wat ermee wordt bedoeld.

Ook onze bisschoppen komen in hun rapport voor het ad-limina bezoek deze week aan de paus en de curie, niet verder dan de term missionair.

Blijkbaar zijn zelfs onze bisschoppen niet in staat om dit concreet te maken in hun rapport aan de paus.

Maar voordat we, al dan niet samen met James Mallon, in de actie schieten als kerk moeten we volgens mij eerst goed lezen.

Want Jezus begint ons Evangelie niet met deze opdracht.

Na zijn verrijzenis gaan de leerlingen terug naar waar het allemaal begon voor hen.

De berg waar Jezus drie jaar eerder de Bergrede had uitgesproken.

Als ze hun verrezen Heer daar ontmoeten aanbidden ze Hem, hoewel sommigen nog niet kunnen geloven wat ze zien.

Maar dan gaat Jezus spreken.

Niet direct een opdracht voor zijn leerlingen, maar een proclamatie.

'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.'

En deze macht is het fundament onder ons geloofsleven, onder ons bestaan.

Op basis van deze macht van Jezus worden de leerlingen Apostelen.

Voeren ze de opdracht van de Heer uit en gaan ze om alle volken tot zijn leerlingen te maken.

Die 11 die daar op die berg stonden, en in navolging van hen vele anderen in de eeuwen die volgden.

Willibrordus, maar ook wij.

De tweede lezing spoort ons aan naar deze voorgangers te kijken en op die manier te ontdekken op welk fundament zij stonden.

Zodat wij de kracht krijgen op datzelfde fundament te staan.

Sta op het fundament van de almacht van de verrezen Jezus.

Hoe deed de H. Willibrordus dat?

Wat dreef deze Engelsman, die lang in Ierland in een klooster heeft gewoond, om naar onze streken af te reizen?

Hem dreef de drang die alle Ierse missionarissen in de zevende eeuw dreef: nog dichterbij Jezus te willen zijn, door niet alleen afstand te doen van aardse goederen.

Maar door zelfs afstand te doen van een vaste woon- en verblijfplaats, en een bekende woonomgeving.

Willibrordus wilde dit ideaal nastreven door missionaris te worden in het Friese land.

Eenmaal aartsbisschop geworden, hield hij dit ideaal vast, eiste hij dit ideaal ook van de bisschoppen, priesters en medewerkers die hij wijdde en aanstelde.

Het is namelijk opvallend dat de bisschoppen die gewijd werden door Willibrord geen eigen kerk kregen.

Ze mochten zich niet opsluiten tussen de muren van hun kerk.

Nee, ze moesten eropuit blijven trekken omdat het land waarin ze werkten gekerstend moest worden.

Hun machtsbasis lag niet in een kerk, in een parochie of in een bisdom, nee, hun machtsbasis was de almacht van Christus.

Daarmee moesten ze het doen, daarmee moesten ze inspelen op de veranderende situatie van een volk dat de Heer niet, of nog niet, kende.

Een kerkhistoricus noemt dit: doelbewuste improvisatie.

Willibrordus en zijn medewerkers konden deze doelbewuste improvisatie vormgeven omdat ze wisten dat de almacht van Christus het fundament was waar zij op leefden en werkten.

En het miste zijn uitwerking niet: massabekeringen worden niet vermeld, maar langzaam maar zeker groeide de kerk, en werd het land van de Friezen christelijk.

Wat is onze basis, ons fundament.

Als we kijken naar onze bisschoppen, naar de geestelijken en het volk Gods?

Is dat, kijkend naar onze bisschoppen en geestelijken, in onze tijden niet veel te veel het instituut en de bescherming van dit instituut geworden?

In hoeverre durven onze bisschoppen nog doelbewust te improviseren nu ook wij in een wereld leven die in veel gevallen van God weinig tot niets meer weet of wil weten?

In hoeverre beschermen onze bisschoppen en geestelijken niet het instituut, zonder creatief te zijn in het nabij zijn van mensen?

Wie het ad-limina rapport leest dat deze week op tafel komt in Rome, die slaat de schrik om het hart.

Dat betekent overigens niet dat het instituut dan maar afgeschaft moet worden.

Ook H. Willibrordus werkte met toestemming van en in gemeenschap met de paus, nadat deze hem tot aartsbisschop had gewijd.

Maar zijn wij in staat het instituut in te zetten voor een groter doel?

Onze relatie met de Heer.

Maar laten we ook naar onszelf kijken.

Wat is de basis van ons geloof, of beter wie?

Is dat in onze parochie ook niet heel vaak een gebouw, een stapel stenen, hoe mooi gestapeld ook?

'Als 'mijn' kerk moet sluiten zie je mij niet weer,' krijgen we nogal eens te horen.

Wat is dan je geloofs-fundament, zo vraag ik me dan af?

Wie of wat vult jouw geloof dan?

Een gebouw waar herinneringen liggen, of een levende relatie met de verrezen Heer?

Durven we als parochie, in navolging van H. Willibrord, doelbewust te gaan improviseren?

Ook als dat betekent dat we gebouwen en structuren los moeten laten in de parochie?

H. Willibrordus in 690 en wij in 2022, eigenlijk is er niet zoveel verschil.

C - Hoogfeest H. Willibrordus

Jes.52,7-10

Hebr.13,7-9a.15-17a

Mat.28,16-20

In onze wereld werken nog steeds dezelfde mechanismen als toen, in onze wereld verlangen mensen nog steeds dezelfde dingen als de mensen toen.

Maar ook het fundament is niet veranderd, want deze Jezus is dezelfde, gisteren, heden en tot in eeuwigheid.

Laten we als parochie Heilig Kruis, als geloofsgemeenschap St. Willibrordus, ons bezinnen op welk fundament wij staan.

En op basis van de macht van onze verrezen Heer doelbewust gaan improviseren.

Wetend dat onze God bij ons is, vandaag en morgen, tot in de eeuwen der eeuwen.

Moge Hij ons door zijn Heilige Geest en op voorspraak van H. Willibrordus daar de kracht voor geven.

Geloofd zij Jezus Christus, nu en in alle eeuwigheid.

Amen.